

[Poul Hartling.]

gene på. Når nu den højtærede formand lægger så megen vægt på det historiske, kunne han måske også lægge lidt vægt på den historiske tradition. Sådan har folketinget nu opført sig igennem de mange år, og det synes jeg godt vi kunne blive ved med. Jeg tror ikke, man laver om i det britiske underhus; jeg tror heller ikke, at man laver om på det britiske underhus' afstemningsmåder. Det kunne de ikke drømme om. Men her skal man altid finde på noget nyt og lave noget, som man tror er bedre, også når det drejer sig om disse små ting. Jeg er imod det.

Må jeg knytte et par ord til den debat, der har været om clearingordninger. Det, det ærede medlem hr. Hilmar Baunsgaard sagde, ville jeg selv have sagt, men nu kom han mig i forkøbet, og så kan jeg jo nøjes med at sige, at jeg er enig med ham i hans tankegang.

I virkeligheden foregår arbejdet her i folketinget tilfældigt. Det er ikke nogen bebrejdelse mod ledelsen eller formandskabet, naturligvis ikke, men når jeg siger tilfældigt, tænker jeg på, at ingen på forhånd kan vide, hvornår det brænder på. Afstemningerne er ikke lagt på forud fastsatte tidspunkter, men kan komme når som helst. Så tilfældigt som arbejdet her foregår, er det rimeligt, at der kan opstå situationer, hvor et medlem, også af personlige grunde, må ønske at være et andet sted, eller hvor et medlem af internationale, interparlamentariske eller europaparlamentariske grunde næsten kan være forpligtet til at være et andet sted end på Christiansborg. Det har vi hidtil ordnet praktisk, og jeg kan ikke se, at det er noget lyssky. Det var, som om det et øjeblik i nogle af bemærkningerne heroppefra nærmest blev betragtet som lidt lyssky, hvis vi ordnede den slags underhånden eller så. Jeg vil gerne sige, at også venstre har ydet sit bidrag til, at arbejdet her kunne fungere og i Europaparlamentet kunne fungere praktisk og fleksibelt, og jeg har ingen lyst til at undskyldte det.

Når det konservative folkeparti siger: vi deltager ikke i clearingordninger, siger jeg for venstres vedkommende: vi afviser ikke at deltage i clearingordninger. Vi har ingen grund til at gøre det vanskeligere for hinanden. Hvorfor skulle vi det? Vi er lige så iv-

rige som noget andet oppositionsparti for at hidføre et regeringsskifte, naturligvis, jo før jo hellere. Men man kan også stille det spørgsmål, om det er helt værdigt, hvis en regering bliver styrtet ved en tilfældighed. En regering bør vel styrtet, hvis dens flertal er ved at smuldre for den, eller hvis regeringen og dens chef ønsker at standse arbejdet.

Jeg vil takke den højtærede statsminister, fordi han tog ordet og svarede på noget af det, der var blevet sagt. Statsministeren sagde, at når man fastholdt, at de 29 lovforslag, som VKR havde ønsket at udsætte, skulle føres igennem, var det naturligvis, fordi regeringen fandt dem vigtige. Det drejede sig dengang om 77 lovforslag, hvoraf vi havde pilleret 29 ud. Det burde vel have været muligt for nogle få af dem at finde imødekommenhed fra regeringen, men den strakte sig kun til nul.

Statsministeren gik videre og sagde, at næsten alle lovforslag nu var færdigbehandlet og fuldt forsvarligt behandlet, der var ikke flere lovforslag i år end tidligere, der var ikke tale om lovjaskeri osv. Dertil vil jeg sige, at det var slet ikke det, der var vor begrundelse for at få de 29 lovforslag udskudt til næste år. Hvis det drejede sig om at nå igennem arbejdet herinde, kunne vi jo simpelt hen sige til hinanden, at det hverken står i grundloven eller i forretningsordenen, at folketinget skal have ferie i begyndelsen af juni; så kunne vi have taget 14 dage til. Nej, begrundelsen var slet ikke det med lovjaskeriet. Begrundelsen var — og statsministeren husker godt, at den kom i forbindelse med en drøftelse af besparelser — at enhver ny lov betyder øgede udgifter og øget administration. Det var derfor, vi foreslog at bremse op og dog pille nogle lovforslag fra. Det var derfor, jeg også foreslog i mit første indlæg her, at vi ikke bare bremsede op, men også ryddede op i lovbanken, og det bedrøver mig, at socialdemokratiets ordfører er uforstående over for den tankegangs nødvendighed.

Det, statsministeren anførte om, at pressen var særlig ivrig efter sensationer, kan jeg være enig med ham i. Statsministeren tilføjede: når man kan få fat på en så ubetydelig ting som en kaffeklub, er det vigtigere end noget andet. Det kunne interessere mig at vide, om det medlem af regeringen, som omgående rejste ud for at drikke kine-